

— Е, защо пъкъ?

— Така, отговори момчето, едва зачудо, и още повече наведе глава.

Петрусь нѣмаше още случай да говори съ нѣкого за своята слѣпота, и простодушниятъ тонъ на момичето, което съ наивна настойчивость подигаше този въпросъ, подействува върху му съ тѣпа болка.

Непознатката се изкачи на баирчинката.

— Колко си смѣшенъ! заговори момичето, като седна на тревата наредъ съ него. — Навѣрно ти си такъвъ, защото още не сме познати. Като се запознаешъ съ мене, тогава ще престанешъ да се страхувашъ Азъ пъкъ не се страхувамъ отъ никого.

Момичето говорѣше съ безгрижна яснота и Петрусь чу, какъ тя натура въ престилката си цвѣтя.

— Кѣде бра тѣзи цвѣтя? попита той.

— Тамъ, — показва момичето съ глава назадъ.

— На ливадата?

— Не, тамъ!

— Значи въ гората. А какви сж цвѣтята?

— Нима не ги познавашъ? . . . Ахъ, какъвъ си чуденъ . . . Наистина, ти си много чуденъ . . .

Момчето взе въ ржка едно цвѣте. Прѣститѣ му бързо и леко запипаха по листцата и вѣнчето.

— Това е лютиче, каза то, а това е теменужка.

После то пожела по сѣщия начинъ да се запознае съ своята събеседница. Като улови съ лѣвата си ржка момичето за рамото, то почна съ дѣвната ржка да пипа косата му, после клепкитѣ и бързо поглади съ прѣсти по лицето и намѣста се поспираше, като изучаваше внимателно непознатитѣ черти.

Всичко това бѣше извършено така неочаквано и бързо, че момичето, поразено отъ очудване, не можеше дума да продума. То само го гледаше съ широко отворени очи, въ които се отразяваше чувство, прилично на ужасъ. Сега то забележи, че въ лицето на новия му познайникъ има нѣщо необикновено. Очитѣ му гледаха безучастно въ това, което момчето вършеше, и въ тѣхъ нѣкакъ чудно се отражаваше захождането на слънцето. За минута всичко това се показва на момичето като тежъкъ сънъ. Като освободи рамото си изъ ржката на момчето, то изведнажъ скочи на крака и заплака.

— Защо ме плашишъ, лошо момче? съ сълзи проговори то гнѣвно. — Какво съмъ ти направила? . . . Защо? . . .

Петрусь седѣше на сѣщото мѣсто, замисленъ, съ низко наведена глава. Ядъ и унижение изпълниха съ голѣма болка сърцето му. За пръвъ пѣтъ той узна, че неговиятъ тѣлесенъ недостатъкъ — слѣпотата — може не само да кара хората да го съжаляватъ, ами и да се плашатъ отъ него. Силна болка и обида го сдavi въ гърлото. Петрусь се трѣшна на тревата и заплака. Плачѣтъ му се усилваше. Той ридаеше и се гърчеше и малкото му тѣло цѣло треперяше.